

Sbor Českobratrské církve evangelické v Horních Počernicích

Sborový dopis 2/2013

ročník XII

letní číslo vychází 23. června 2013

Milé sestry a bratři,

v dubnu jsme si v našem sboru připomněli s bratrem profesorem Petrem Pokorným jeho významné životní jubileum. Při té příležitosti jsem ho požádal o biblický úvodník a rozhovor pro toto prázdninové číslo našeho Sborového dopisu.

Petr Fírbas

Evangelium podle Lukáše 14,15-24

Když to uslyšel jeden z hostí, řekl mu: „Blaze tomu, kdo bude jíst chléb v království Božím.“ Ježíš mu řekl: „Jeden člověk chystal velikou večeři a pozval mnoho lidí. Když měla hostina začít, poslal svého služebníka, aby řekl pozvaným: ‚Pojďte, vše už je připraveno.‘ A začali se jen jako druhý vymlouvat.“

Naším textem je podobenství o hostině, zejména slovo z úvodního verše: **„Blaze tomu, kdo bude jíst chléb v království Božím.“**

Na tomto podobenství zaujaly vykladače nejvíce výmluvy těch, kdo byli na hostinu pozváni. Jenže to první, co by nás mělo zajímat, je, že hostina je obrazem království Božího. To, čemu jdeme celým svým životem vstříc, co je cílem celých dějin, má charakter slavnosti a setkání. To Ježíš často opakoval. I večeře Páně je závdavkem té konečné cílové hostiny. Při všech životních problémech, ve chvílích zoufalství i ve smrti si smíme připomenout, že to všechno ještě není konec. To poslední je velké setkání, hostina. Věčnost si nemůžeme představovat jako nekonečné trvání, ale jako událost nekonečného dosahu, konfrontaci lidských životů s Bohem i navzájem. To bude událost, proměna, která svou závažností pohltí veškerý ubíhající čas. To je základní důsledek evangelia o Ježíšově vzkříšení: Jestliže se Bůh přiznal k Ježíšovi, přiznal se i k jeho očekávání království Božího jako horizontu lidských životů i dějin.

Problém těch, kdo odmítli pozvání, ačkoli o hostině věděli už delší dobu (v. 16), je příběh o tom, jak i slušní lidé (zdvořile se omluvili), mohou mít špatně seřazené hodnoty. Všichni mohli přijít, ale když měla hostina začít, zdály se jim některé věci důležitější. Odmítli účast na hostině, na slavnosti. Hněv hostitele je tu odkazem na Boží soud, výrazem toho, že byli sami proti sobě. Na hostinu se mohli těšit, ale nakonec ji vlastní vinou propásli.

Proč to Ježíš vykládá, je však něco jiného než psychologie těch, kdo odmítli. Staví nám před oči navýsost aktuální problém. Co když pozvaní odmítnou? Co když se najednou k víře hlásí jen zlomek obyvatel? Vypadá to tak, že lidé Pánu Bohu udělali čaru přes rozpočet. Ale hostitel si to nemyslí. Pozve jiné a zase další. Evangelista v tom jistě viděl už zaslíbení misie mezi pohany. Ale podstatné je vědět, že lidské váhání a nevěra neruší Boží věrnost. Ježíš narazil na odpor, který ho stál život, ale nám všem, kteří jsme tím zmateni, vzkazuje: Hostina bude, slavnost není zrušena.

To je evangelium tohoto podobenství. Na závěr jen dodejme, že bychom si měli skutečně všimnout těch, kdo jsou na okraji, jak o tom Ježíš mluví v předchozím oddíle, a hlavně, když někoho vedeme k víře a zveme do církve, měli bychom mu připravit skutečnou slavnost, radost a uvítání.

Petr Pokorný

Rodinné bohoslužby – biblická hra *Pokud to záleží na vás...* na text z Matoušova evangelia 5,38-41

Několik otázek pro bratra Petra Pokorného

Petr Firbas: Bratře profesore, knižní vydání Vašich rozhlasových rozhovorů s Petrem Vadřurou nad biblickými texty jste nazvali *Má to smysl*. Také z Vašeho nedávného knižního eseje *Den se přiblížil*, vyzařuje realistický optimismus víry v pohledu na budoucnost církve i světa, ve kterém společně žijeme. Můžete nám přiblížit, odkud k němu čerpáte sílu a odvahu?

Petr Pokorný: *Z evangelia. Je-li evangelium nadějí pro člověka, musí to být i zaslíbením pro jeho dílo v dějinách. Ne v tom smyslu, že Pán Bůh by zařídil, aby se nakonec všechno povedlo, ale tak, že Bůh všechno spravedlivě posoudí. Poslední soud platí i tam, kde se vyhlašuje Boží slitování. Boží milost znamená, že člověk pozná, kde selhal, a co dělal dobře. A to, co tady na světě odpovídá Boží vůli, patří do Božího království. Proto se modlíme v Otčenáši: „jak v nebi, tak i na zemi“.*

PF: V závěru eseje *Den se přiblížil* píšete, že víra není opakem poznání. V čem vidíte jedinečný přínos křesťanského poznání víry?

PP: *Víra nás ujišťuje, že poznávání, s nímž je vždycky spojena jistá námaha, je něco, co člověk dělat má, a co má smysl. Na to mu Bůh dal smysly a rozum.*

PF: Říká se, že jsme národ skeptiků. To nemusí být nic hanlivého. Na cestě poznání je skepse metodicky potřebná a obecně nás chrání před pýchou a rychlými, hotovými závěry. Ale ta dnešní souvisí spíš se setrvalou „blbou náladou“, která vede k rezignaci a k tomu, že hlubší angažovanost nemá stejně téměř žádnou cenu. V eseji *Den se přiblížil* píšete, že víra je opakem skepse. To je důležité povzbuzení pro dnešní dobu. Můžete to krátce rozvést?

PP: *Skepse vypadá velice rozumně a strážlivě, ale ve skutečnosti je to výmluva pro pasivitu.*

PF: V roce 2005 jste vydal soubor studií *Ježíš Nazaretský – historický obraz a jeho interpretace*, který je malým předběžným výtěžkem Vašeho dlouholetého badatelského zájmu o to, jakým způsobem se církev stále vracela k pozemské cestě Ježíšově jako počátku evangelia a normě svého jednání a zvěsti. K českému vydání se také chystá Vaše práce *Od evangelia k evangeliím*. Mohl byste krátce shrnout, proč je pro církev, která vyznává Vzkříšeného, nezbytné, aby se stále vracela k tomu, jak Ježíš žil a jak jednal?

PP: *Nezbytné je poznat a uvěřit, že Ježíš je skutečně živ, i když v jiném způsobu než když chodil po Galileji. Kdybychom neměli tuto jistotu, neobraceli bychom se k „historickému“ Ježíši. Ten nám ukazuje, co je správně. Ale ŽE je to správné, o tom nás ujišťuje zvěstované velikonoční evangelium.*

PF: V loňském roce jste se stal na období dvou let předsedou Učené společnosti ČR. Sdružuje významné vědce různých oborů. Většina z nich vychází z ateistických posic. Jak vnímají Vás jako křesťana a biblistu a čím je toto pracovní mezioborové vědecké společenství pro Vás?

PP: *Členství v Učené společnosti (prakticky nástupkyni dřívějších akademiků) je pro mne velkou inspirací. Mezi stovkou členů je hodně křesťanů, větší procento než v české populaci, a z těch křesťanů je navíc skoro polovina evangelíků. Ostatní mne přijímají se zvědavostí a sympatiemi. Jinak by mne ne zvolili. Jen malá část od křesťanů nic nečeká. Nejzajímavější je však to, jak se víra projevuje v jejich vědecké práci. Snad nejotevřenější jsou matematici.*

PF: Řadu desetiletí jste působil jako pedagog na teologických vysokých školách a ovlivnil několik generací farářů i mne osobně. V čem setkávání se studenty ovlivnilo Vás?

PP: *Především zaujetím pro práci v církvi. Za starého režimu to byla odvaha, dnes na studentech obdivuji to, že mnozí, i když nehodlají pracovat v církvi, studují se zaujetím. Obětují nejlepší léta života jen tomu, aby se v životě orientovali. Ale zásadní otázky umí (kromě kolegů teologů) klást nejlépe děti – ať už jsou to vnuci nebo dříve děti z Nedělní školy.*

PF: Vždycky jste se vedle své pedagogické a vědecké činnosti aktivně podílel na životě ve sborech naší církve. Co pro vás společenství naší církve znamená?

PP: *Církev je mi zázemím a domovem. V posledních letech je pro mne v Praze církví Počernický sbor. Mým pracovištěm je ale především svět, myšlení a kultura, kterou se snažím konfrontovat s evangeliem.*

PF: V našem sboru se rádi setkáváme s Vámi i s Vaší paní. Poslední otázka směřuje k vám oběma: Jak se v manželství Petra a Věry Pokorných navzájem obohacují teolog a psychologka?

PP a VP: Vzájemně jsme se silně ovlivnili a stále se tím nějak formujeme. Jsem za to velmi vděčný.

Děkuji za ochotu k tomuto malému sdílení, děkuji za nadějný pohled a optimismus víry, který se svou paní šíříte i v našem sboru a přejeme Vám, abyste se mohl těšit i v dalších dnech ze všeho dobrého, co má smysl a ukazuje třeba všelijak nenápadně k tomu, co pro nás Pán Bůh připravil.

Rodinná neděle – společný oběd na farské zahradě

K životnímu jubileu bratra Petra Pokorného

Už několik let nachází v našem hornopočernickém sboru část svého duchovního domova bratr profesor Petr Pokorný se svou paní Věrou. 21. dubna oslavil své 80. narozeniny. Vážím si bratra profesora jako teologa s obrovskou odbornou erudicí, která přesahuje obzor naší malé církve i našeho českého prostředí, ale zároveň je pro mne příkladem člověka, který vším, co říká a dělá, šíří kolem sebe nelaciný optimismus víry.

Bratr profesor Pokorný

není skeptik ani pesimista. Jak sám říká v rozhovoru pro náš Sborový dopis: „Skepse vypadá velice rozumně a střízlivě, ale ve skutečnosti je to výmluva pro pasivitu.“ Také jeho nedávno vydaný esej o základním smyslu křesťanství a o jeho dějinné situaci *Den se přiblížil* je prodchnut takovým optimismem víry a nadějí, že máme jako křesťané co nabídnout i společnosti a člověku kolem nás a povědět povzbuzující slovo i do dnešní skepse a únavy mnoha lidí.

Bratr profesor Pokorný je pro několik generací našich farářek a farářů především učitelem Nového zákona na Komenského evangelické bohoslovecké fakultě a potom na Evangelické teologické fakultě UK, na které byl také v letech 1996-99 děkanem. Kromě toho ovšem přednášel jako hostující profesor na mnoha světových universitách, například v americkém Princetonu, v Tübingenu a v Heidelbergu, ale také v Petrohradě nebo v Tesalonice a v Athénách a byl členem řady mezinárodních vědeckých společností. Řadu jeho publikací můžete číst v češtině, nebo v českých výtazích z obsáhlejších prací vydaných především v Německu. Na poli výkladových komentářů k jednotlivým biblickým knihám je to např. Markovo evangelium, jehož přepracované vydání profesor Pokorný připravuje, nebo výklad listu Efezským z roku 2005. Ve své odborné práci se

bratr profesor soustředil především na dějiny tradice prvních tří evangelistů a potom na raně křesťanskou teologii v jejím hlavním proudu, jako ji můžeme sledovat v mladších dopisech obsažených v Novém zákoně, ale také na duchovní proudy, které stály na okraji křesťanství a postupně byly hlavním proudem církve odmítnuty a vytlačeny. V češtině můžete číst jeho práci o tajných knihách starověkých gnostiků *Píseň o perle* a překlad a výklad tzv. Tomášova evangelia. Kdo se zajímá o období helénismu, které vnitřně poznamenalo vznikající křesťanství, může sáhnout po jeho populárně vědecké práci *Řecké dědictví v Orientu*. Kdo chce získat odborný ucelený přehled o literárním vzniku a teologii všech novozákonních knih, může si právě v těchto dnech zakoupit čerstvě vydaný obsáhlý *Úvod do Nového zákona*. Bratr profesor Pokorný pracoval také více než dvacet let v týmu, který připravoval Český ekumenický překlad bible a revidoval pak i jeho novější vydání.

Pro období 2012-2014 byl Petr Pokorný zvolen předsedou Učené společnosti České republiky. Máme z toho radost spolu s ním. Je to uznání jeho vědeckého přínosu, ale je za tím jistě také důvěra k němu jako křesťanské osobnosti. A to je dobré znamení věrohodného křesťanského svědectví v naší společnosti, která je dnes většinou vůči křesťanům spíš lhostejná nebo podezřivá.

V loňském roce vyšla knižní podoba rozhlasových rozhovorů Petra Pokorného s P. Vaďurou s názvem *Má to smysl. Rozhovory nad Biblií*. Ten název, myslím, vystihuje to, co ze svědectví bratra Pokorného můžeme stále znovu slyšet. Pozvání k naději proti každé podobě rezignace. Bůh se přece přiznal k dílu Ježíše Krista, když ho vzkřísil z mrtvých. V něm má nejhlubší zakotvení a naději všechno, co k němu už dnes v církvi i za jejími hranicemi ukazuje. Přeji za celý náš sbor bratru Pokornému, aby z tohoto zdroje mohl i v dalších dnech čerpat sílu pro sebe i pro druhé.

Petr Firbas

Z eseje Petra Pokorného *Den se přiblížil*

Kdyby se jednou nad Václavským náměstím otevřelo nebe a zřetelně viditelný anděl vyzval všechny, aby se stali křesťany, jistě by se spousta lidí hlásila do církve a salární poplatky uhradila třeba i několik let dozadu. Ale nezměnili by se. Ustoupili by jakémusi překvapivému tlaku, ale království Boží by se tak nepřiblížilo. Vnitřně by to ty lidi nezměnilo. To není Boží strategie. Dějiny jsou dějinami toho, jak Bůh se zjevuje v Ježíši Kristu a všechno, co odpovídá jeho vůli posiluje svým Duchem.

Nemůže lidi vést zvenčí, to by nebyl Otec, ale loutkař, který jen táhá za provázky. A člověk by nebyl již člověkem, ale loutkou. (str.43)

Krátké ohlédnutí za počátky našeho hornopočernického sboru při malém jubileu

17. května 2013 uplynulo již 60 let od chvíle, kdy se tehdy už samostatný hornopočernický sbor začal poprvé scházet ve své vlastní modlitebně, v upravené sedlářsko-čalounické dílně u Smlsalů.

Budova této modlitebny už dnes nestojí a fotografie, které by zachytily celý prostor interiéru, se bohužel nezachovaly. Mnozí ze starších členů našeho sboru si ale bohoslužby v ní dobře pamatují. Proto uvádíme dnes krátkou ukázkou ze sborové kroniky, která zachycuje časové období od roku 1933 do roku 1953, kdy se sbor začal poprvé scházet ve vlastních prostorách. Ti starší mohou zavzpomínat a my mladší si můžeme připomenout, že máme na co a na koho navazovat.

Kazatelská stanice v Horních Počernicích vznikla v roce 1932 jako součást sboru v Libni za vedení faráře bratra Vladimíra Jehličky. Bohoslužby se konaly jedenkrát měsíčně odpoledne ve škole. Nedělní škola v bytě bratra a sestry Makovských. 2.7. 1937 byla zakoupena stavební parcela o výměře 648 m² za Kč 14 400, která byla zapsána do katastru 12. října 1937. Na ní dnes stojí naše sborová budova.

V březnu 1939 byla vypracována nová kartotéka 808 členů, dětí a mládeže bylo 288. V únoru 1941 byla parcela oplocena a vybudována studna, ze které čerpáme užitkovou vodu dodnes.

V únoru 1943 byla zdejší kazatelská stanice uznána jako nejaktivnější část libeňského sboru. Shromáždění se konala odpoledne 2. a 4. neděli v modlitebně Evangelické církve metodistické (v zámku). Mimo to byla společná nedělní škola pro děti, kterou vedl br. Makovský, scházela se mládež každou sobotu v 18 hodin a jedenkrát týdně pěvecký kroužek. Spolupráce byla příkladná a oboustranně velmi vstřícná. Ve vedení dětí i mládeže se kazatelé pak střídali. 27. května 1945 bylo v Libni confirmováno 11 confirmandů.

4. března 1951 byl vydán ustavující dekret ke zřízení sboru ČCE v Horních Počernicích, včetně obcí: Dolní Počernice, Kyje, Hostavice, Satalice, Radonice, Zeleneč, Vínor, Jahodnice, Jirny. 11. března 1951 se konala ustavující schůze sboru a 26. srpna 1951 byl zvolen prvním vikářem samostatného sboru Václav Velkoborský. 24. listopadu 1951 se konala jeho instalace v sále hotelu Čelíkovský – pozváni byli také členové Evangelické církve metodistické a Církve bratrské a kázal pražský senior bratr Vladimír Čapek, který jako zástupce synodního seniora vykonal i instalační akt.

V dubnu 1952 proběhla jednání o samostatné sborové místnosti. Rodina Smlsalových dala bezplatně na dobu neurčitou sboru k dispozici svou bývalou dílnu. V rámci brigád byla upravena na modlitebnu a 17. května 1953 se konaly zahajovací bohoslužby u Smlsalů.

Připravila sestra Ludmila Dorschnerová.

Členové skupiny „Augenblick“ Rostislav Tvrdík, Tomáš Molnár a Michal Kitta zpívají židovské duchovní písně

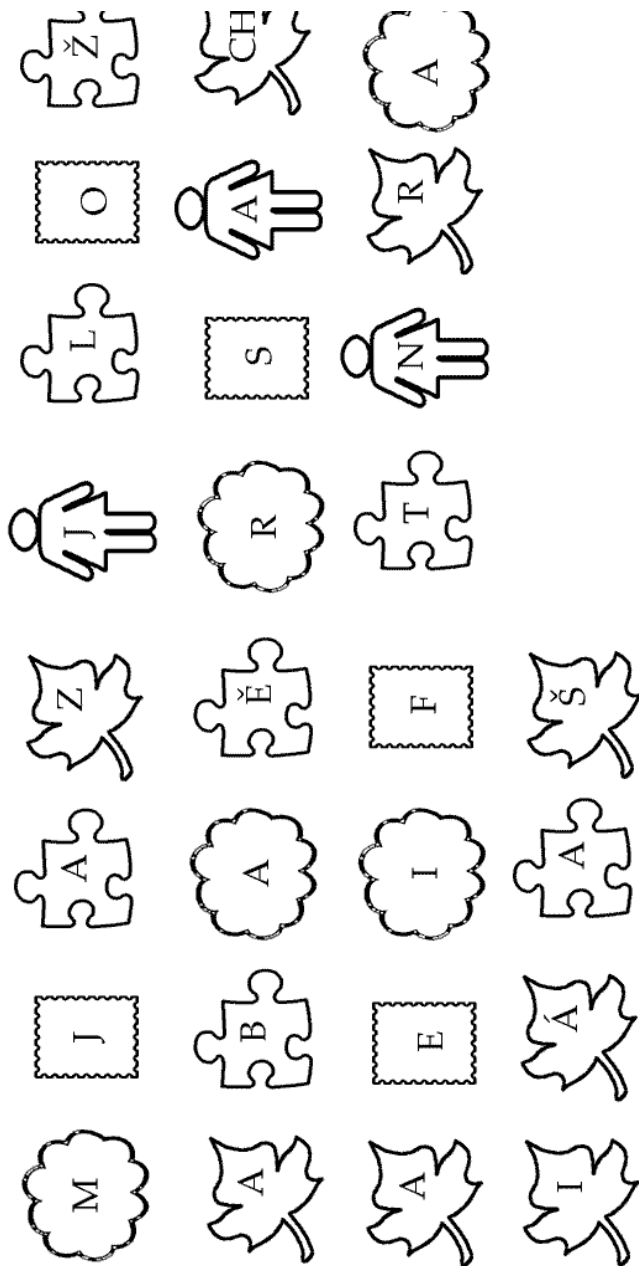
Milé sestry a bratři,

do tohoto čísla Sborového dopisu přikládáme složenku na salár 2013 všem Vám, kdo jste zvyklí posílat svůj dar sboru tímto způsobem. Fotografie v tomto čísle jsou z rodinné neděle, která se konala 9. června, a z koncertu skupiny Augenblick, na který jsme dostali grant od MČ Horní Počernice a který se konal 16. června pro církevní i necírkevní veřejnost v prostorách Chvalského zámku.

Přejeme Vám, abyste v letních měsících, na prázdninách a dovolených nabrali nové duchovní i tělesné síly a zveme Vás do společných bohoslužebných shromáždění našeho sboru.

staršovstvo a kazatel

V Bibli se pak jako EVANGELIUM označují knihy, které vyprávějí především o Ježíšově narození, působení, smrti a zmrtychvstání, ale i o událostech v jeho rodině. Vyluští jména jeho nejznámějších příbuzných, o nichž čteme v evangeliích. (Přečti postupně písmenka od stejného tvaru.)

Program farního sboru ČCE v Praze - Horních Počernicích v létě 2013

neděle 23.6.	bohoslužby v 9.30 se křtem a požehnáním
neděle 30.6.	bohoslužby v 9.30
neděle 7.7.	bohoslužby v 9.30
neděle 14.7.	bohoslužby v 9.30 káže br. kurátor M. Hrubeš (ordin.presbyter)
neděle 21.7.	bohoslužby v 9.30
neděle 28.7.	bohoslužby v 9.30
neděle 4.8.	bohoslužby v 9.30 káže ses. farářka Dagmar Ondříčková
neděle 11.8.	bohoslužby v 9.30 káže br. Zdeněk Halas (ordin.presbyter)
neděle 18.8.	bohoslužby v 9.30 káže ses. farářka Dagmar Ondříčková
neděle 25.8.	bohoslužby v 9.30 káže br. kurátor Martin Hrubeš

Během nedělních bohoslužeb se o prázdninách nedělní škola pro děti nekoná, v létě odpadají také sborová setkání v týdnu.

Od 8.7. do 14.7. je bratr farář Firbas na sborovém dětském táboře v Luhu u Čími.

V naléhavých případech jej zastupuje br. farář Jiří Ort z uhřetěveského sboru, mobilní telefon 607 886 447.

Od 3. 8. do 25. 8. je bratr farář Firbas na dovolené. Od 19. do 25.8 zastupuje rovněž br. farář Jiří Ort, období od 3. do 18.8. je zatím v jednání – informaci najdete na našich www stránkách

Výhled:

Od 27. do 29. 9. připravujeme sborový víkend v Hostinném. Cena ubytování nepřekročí 90 Kč na dospělé osobu a den. Zájemci se mohou již teď hlásit telefonicky nebo e-mailem v našem sboru.

Srdečně zveme všechny do všech shromáždění našeho sboru!

Úřední hodiny kazatele: út 16.00-17.30, st 9.00 -11.00, pá 9.00-11.00.

Adresa farního sboru: Třebešovská 2101/46, Praha 9 -Horní Počernice, PSČ 193 00

Bankovní spojení: č.ú. 243959339/0800, Telefon sboru : 281 922 216

Mobil kazatele: 776 303 960, Mobil kurátora: 737 645 375, 602 160 117

www stránky sboru: <http://horni-pocernice.evangelnet.cz>